

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2861/2550

บริษัทจรัสเมือง มอเตอร์ส จำกัด โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัดวิสันท์ก่อสร้าง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/30, ป.พ.พ. มาตรา 1336, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองผิดสัญญาเช่าซื้อ โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อยอมมีสิทธิเรียกกรคืนโดยอาศัยมูลหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดอายุความเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 หรือเรียกคืนรถโดยใช้สิทธิในฐานะเรียกทรัพย์สินคืนจากผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ ซึ่งไม่มีกำหนดอายุความเรียกคืนทรัพย์สินตาม ป.พ.พ. มาตรา 1336 แล้วแต่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้จะเลือกฟ้อง โดยอาศัยมูลหนี้ใดที่เป็นประโยชน์แก่ตน เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้จำเลยทั้งสองคืนรถที่เช่าซื้อหรือหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน จึงเป็นการฟ้องโดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อ ซึ่งมีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. 193/30

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากส่งคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน 300,000 บาท และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์เป็นเงิน 1,830,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 2,130,000 บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายต่อไปอีกเดือนละ 15,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะส่งมอบรถคืนหรือใช้ราคาแทนจนเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายโดยตรงต่อศาลฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ ซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายเพียงข้อเดียวว่า ฟ้องโจทก์ที่ขอให้จำเลยทั้งสองคืนทรัพย์สินที่เช่าซื้อขาดอายุความหรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์มาว่าการฟ้องเรียกกรคืนเป็นการฟ้องเรียกทรัพย์สินคืนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิยึดถือไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ซึ่งไม่มีกำหนดอายุความเรียกคืนทรัพย์สิน ฟ้องโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความ เห็นว่า ในกรณีที่จำเลยทั้งสองผิดสัญญาเช่าซื้อ โจทก์ผู้ให้เช่าซื้อยอมมีสิทธิเรียกกรคืนโดยอาศัยมูลหนี้ตามสัญญาเช่าซื้อซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดอายุความเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 หรือเรียกคืนรถโดยใช้สิทธิในฐานะเจ้าของเรียกทรัพย์สินคืนจากผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ ซึ่งไม่มีกำหนดอายุความเรียกคืนทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 แล้วแต่โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้จะเลือกฟ้อง โดยอาศัยมูลหนี้ใดที่เป็นประโยชน์แก่ตน เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้จำเลยทั้งสองคืนรถที่เช่าซื้อหรือหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทน จึงเป็นการฟ้องโดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าซื้อ ข้อ 9 ซึ่งมีอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/30 ส่วนที่โจทก์อ้างในอุทธรณ์ว่า การฟ้องเรียกให้จำเลยส่งมอบทรัพย์สินตามสัญญาเช่าซื้อที่เลิกกันแล้วนั้นคืนแก่โจทก์และหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคา เป็นการฟ้องเรียกทรัพย์สินคืนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิที่จะยึดถือทรัพย์สินอีกต่อไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ซึ่งศาลฎีกาได้ตรวจ

คำฟ้องของโจทก์แล้วไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้บรรยายในฟ้องว่า โจทก์มีสิทธิติดตามเอารถคืนจากจำเลยได้ อันเป็นการใช้สิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยและพิพากษามานั้นจึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย เมื่อข้อเท็จจริงฟังยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่า สัญญาเช่าซื้อเลิกกันในวันที่ 20 พฤศจิกายน 2535 สิทธิเรียกร้องของโจทก์มีขึ้นนับแต่วันดังกล่าว โจทก์มาฟ้องคดีนี้วันที่ 7 มีนาคม 2546 เกินกว่า 10 ปีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นนี้ให้เป็นพับ.

องค์คณะ

มานัส เหลืองประเสริฐ · สมศักดิ์ เนตรมัย · สถิตย์ ทาวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2861/2550>